

kerhed. Man har kritiseret de nugældende Bestemmelser; man har ude i Befolkningen ikke kunnet forstaa Lovens Mening. Men jeg føler mig forvisset om, at denne Bestemmelse, hvis den gennemføres, vil skabe langt større Usikkerhed og bidrage til, at Befolkningen endnu langt mindre forstaar Loven. For øvrigt vil jeg minde om, at de Bestemmelser, som man hidtil har haft om Bedømmelsen af Invaliditeten, har man nu arbejdet med i 6 Aar. Naturligvis kan der være visse Vanskeligheder i Begyndelsen. Men man har dog arbejdet under de samme Vilkaar i Tyskland i 30 Aar. Saa noget helt nyt opdukkende Begreb synes det dog ikke at være.

Ved Afsnit 2 foretager man en Ændring af mindre Betydning, idet man ændrer Invalideretten til Invalideraadet. Dette er vel kun en Navneforandring, som ikke har nogen reel Betydning. Men jeg vil dog minde om, at da vi sidst behandlede Invalideretloven, blev det — om jeg husker ret særlig fra konservativ Side — i Udvalget hævdet, at man skulde bruge Udtrykket Invalideret, idet man derved vilde slaa fast, at det var en Ret af selvstændig Karakter.

I § 13, som omhandler de Institutioner, fra hvilke man kan søge Oplysning, er Kommunalbestyrelserne holdt ude. Jeg tror, at dette er uheldigt, idet Kommunalbestyrelserne i mange Tilfælde vil kunne give de bedste Oplysninger, ikke mindst om Rentesørgernes økonomiske Forhold.

Vi fra vor Side erkender, som det ogsaa er fremhævet i Folketinget, at Invalideretloven af 1921 trænger til en Revision. Men denne Revision maa ikke gaa ud paa, at man forringer Invalideretnydernes Kaar. Hele vor sociale Lovgivning er jo bygget op stykkevis; det, der mangler i den, er maaske System og Enhed. Men i den Anledning er jo nedsat en Kommission, en saakaldt Socialkommission, som har til Opgave at sammenarbejde hele vor sociale Lovgivning. Derfor ser vi fra vor Side saaledes paa det, at ogsaa denne Lov maa vente, indtil denne Kommission faar afsluttet sit Arbejde og afgivet sin Betænkning, saaledes at hele den sociale Lovgivning kommer til Behandling under eet, saa vi kan faa et bedre System i den, end vi har haft hidtil og har for Tiden.

Piper: Det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (A. P. Hansen) karakteriserede Lovforslaget tillige med dets Søkende, kan jeg vel sige, paa den Maade, at det gik ud paa at tage fra de fattigste og forringe Kaa-

rene for dem. Det er jo en behagelig Maade at omskrive det paa, thi dem, Kaarene er forringet for i Øjeblikket, er de, der i væsentlig Grad betaler Skatterne, og hvis der ikke skete Nedsættelser i hele den Række Love, som vi har behandlet i den senere Tid, og hvoraf dette Forslag er et Led, vilde man i disse daarlige Tider forbedre Kaarene for dem, der oppebærer henholdsvis Understøttelse eller Lønninger, idet Pengenes Værdi og Købeevne er blevet større.

Invalidforsikringsloven kan sikkert betegnes som den mest upopulære af de sociale Love. De sociale Love var i sin Tid gennemgaaende populære. Men der er kommet et vist odiøst Skær over dem i den senere Tid, og det ligger i nogen Grad i, at Administrationen forskellige Steder, hvor den har kunnet paavirke den mere eller mindre stærke Brug af disse Love, er gaaet over Gævind; den har misbrugt dem og derved gjort dem upopulære. Men jeg tror ikke, jeg siger for meget, naar jeg udtaler, at denne Lov er den upopulæreste af dem alle sammen, fordi man rundt omkring i de forskellige Kommuner kan paavise Folk, som oppebærer Invalidunderstøttelse, uden at noget Menneske kan se Berettigelsen deraf. Loven blev gennemført i 1921. Der havde et Par Aar i Forvejen været et Forslag fremme fra den tidligere siddende Regering om samme Emne, men skaar det over en anden Læst, og for mig staar det i nogen Grad saaledes, at det var den ulyksalige Konkurrence, der i en lang Række Aar har været mellem det radikale Parti og Venstrepartiet, der bevirkede, at Loven blev, som den blev, at den blev et stort Overbud. Bagefter kan vi nu alle sammen erkende, at den var for lidt overvejet, den Gang den blev indført; vi har jo alle vor Del af Ansvaret, da den blev vedtaget enstemmig her i Rigsdagen. Forslaget mødte op i Forsikringsklæder, men dette var egentlig en urigtig Varebetegnelse. Ved „Forsikring“ maa man jo forstaa en Assurance, hvorved man betaler, hvad Assurance koster, men det er slet ikke Tilfældet her. Vi har andre Love, ved hvilke man i nogen Grad kan tale om Hjælp til Selvhjælp. Vi har f. Eks. Sygekasseloven. Den kan med større Ret kaldes en Forsikringslov; den var det oprindelig i høj Grad, men der er ganske vist sket en Forskydning i Aarenes Løb, saaledes at Hjælpen stadig er steget — det har vi ogsaa søgt at raade Bod paa ved den Ændring af Sygekasseloven, som er vedtaget i det andet høje Ting og formentlig vil blive gennemført her i Tinget. Men for Sygekasselovens Ved-